

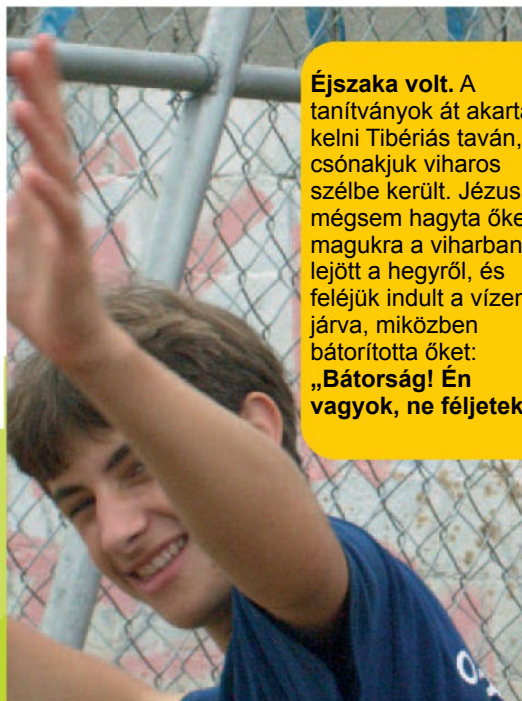
„Van Valaki, aki gondot visel ránk”

Életige

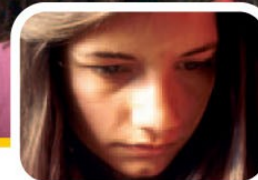
„Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

(Mt 14,31)

8

Éjszaka volt. A tanítványok át akartak kelni Tibériás taván, de csónakjuk viharos szélbe került. Jézus mégsem hagyta őket magukra a viharban, lejött a hegyről, és feléjük indult a vízen járva, miközben bátorította őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljetek!”

Jézus ma is ezekkel a szavakkal fordul hozzánk, amikor magányosnak és tehetetlennek érezzük magunkat az életünkben dúló viharokban.

Lehetnek azok betegségek, nehéz családi helyzet, erőszak vagy igazságtalanság, ami kétellyel, vagy egyenesen lázadással tölti el szívünket

<<Hogyhogy Isten nem látja ezt? Miért nem hallgat meg engem? Miért nem lép közbe?>>

<<Hol van a Szeretet-Isten, akiben hittem? Hiú ábránd lenne csupán, illúzió?>>

Ahogy akkor lejött a hegyről, hogy mellettük legyen szorult helyzetükben, úgy Ő, a Feltámadott, most is belép életünkbe és velünk tart, társul szegődik hozzánk. Sohasem hagy egyedül bennünket a próbatételben, ott van, és osztozik benne. Talán nem hiszünk ebben eléggé.

Ha megállunk, és elkezdjük elemezni, hogy mi sebzett meg minket, a problémákat és a nehézségeket, bele fogunk süllyedni a félelembe, a szorongásba, az elbátortalanodásba.

De nem vagyunk egyedül! Higgyünk abban, hogy van Valaki, aki gondot visel ránk!

Akkor is közel van, amikor úgy tűnik, hogy nem érezzük a jelenlétét.

Higgyünk Benne, bizzunk Benne, bizzuk Rá magunkat!

Történt egyszer, hogy...

Jean Luis egy „kicsinyhitű” fiatal fiú volt. Bár keresztény volt, de a család többi tagjával ellentétben kételkedett Isten létezésében. **Elefántcsontparton** élt Man városában kistestvéreivel távol szüleitől. Amikor a felkelők elfoglalták a várost, közülük négyen behatoltak a házba és a fiatal fiút erőszakkal be akarták sorozni katonának sportos külseje

miatt. A kistestvérei könyörögtek, hogy hagyják őt, minden eredmény nélkül. A lázadók már el akarták vinni *Jean Luist*, amikor a parancsnokuk mégis úgy döntött, hogy ott hagyják őt. Majd odasúgta legnagyobb nővérének: **„Menjete el sürgősen, mert holnap visszajövünk!** És megmutatta az ösvényt is, amerre menni kell.

„Jó lesz ez így? Vagy ez egy csapda?” - tették föl a kérdést a testvérek. Hajnalban elindultak pénz nélkül, de egy morzsányi hittel a szívükben. 45 kilométert gyalogoltak. Találkoztak egy emberrel, aki kifizette azt, hogy egy kamionba szállva eljussanak a szülei házához. Utközben teljesen idegen emberek elszállásolták őket, és ételmezt adtak nekik. Útlezárásoknál senki se ellenőrizte a papírjaikat, amíg haza nem jutottak. Édesanya így számolt be róluk: „Nem voltak jó állapotban, de el voltak bűvölve Isten szeretetétől.” Jean Luis első kérdése az volt, hogy hol van egy templom és hozzáteszi: **„Apa! A te Istened valóban erős!”**